

Downloaded via the EU tax law app / web

62019CJ0558

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

8 octombrie 2020 (*1)

„Trimitere preliminară – Articolele 49 și 63 TFUE – Libertatea de stabilire – Libera circulație a capitalurilor – Stabilirea venitului impozabil al societăților – Persoane care se află într-o situație de interdependență – Avantaj neobișnuit acordat de o sucursală rezidentă unei societăți nerezidente – Rectificare a veniturilor impozabile ale sucursalei unei societăți nerezidente – Nerectificarea veniturilor impozabile în cazul unui avantaj identic acordat unei societăți rezidente de sucursala acesteia – Principiul liberei concurențe – Restricție privind libertatea de stabilire – Justificare – Repartizare echilibrată a competenței de impozitare între statele membre – Proporzionalitate”

În cauza C-558/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Cluj (România), prin decizia din 3 iulie 2019, primită de Curte la 23 iulie 2019, în procedura

Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj

împotriva

Agenției Naționale de Administrare Fiscală și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, și domnii M. Safjan și N. Jääskinen (raportor), judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

–

pentru Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj, de L. I. Budușan, avocat;

–

pentru guvernul român, inițial de C. R. Canțar, E. Gane și A. Rotăreanu, ulterior de E. Gane și A. Rotăreanu, în calitate de agenți;

–

pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vlákil și J. Ořková, în calitate de agenți;

–

pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;

–

pentru guvernul elen, de M. Tassopoulou și A. Magrippi, în calitate de agenți;

–

pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistat de E. De Bonis, avvocato dello Stato;

–

pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

–

pentru Comisia Europeană, de W. Roels și A. Armenia, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fîr concludii, luat după ascultarea avocatei generale,

pronunțată prezenta

Hotărâre

1

Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 49 și 63 TFUE.

2

Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj (denumită în continuare „Impresa Pizzarotti”), pe de o parte, și Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili (România, denumită în continuare „autoritatea fiscală”), pe de altă parte, în legătură cu anularea unui act administrativ fiscal emis de această autoritate, precum și a deciziei de impunere întocmite pe baza actului menționat.

Dreptul român

3

Articolul 7 din Legea nr. 571 din 22 decembrie 2003 privind Codul fiscal (Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Codul fiscal”), prevede:

„În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

20. persoană – orice persoană fizică sau juridică;

21. persoane afiliate – o persoană este afiliată cu altă persoană dacă relația dintre ele este definită de cel puțin unul dintre următoarele cazuri:

[...]

c)

o persoană juridică este afiliată cu altă persoană juridică dacă cel puțin:

(i)

prima persoană juridică deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor afiliate, minimum 25 % din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot la cealaltă persoană juridică ori dacă controlează persoana juridică;

(ii)

a doua persoană juridică deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor afiliate, minimum 25 % din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot la prima persoană juridică;

(iii)

o persoană juridică terță deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor afiliate, minimum 25 % din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot atât la prima persoană juridică, cât și la cea de a doua.

[...]

32. transfer – orice vânzare, cesiune sau înstrăinare a dreptului de proprietate, schimbul unui drept de proprietate cu servicii ori cu un alt drept de proprietate, precum și transferul masei patrimoniale fiduciare în cadrul operațiunii de fiducie potrivit Codului civil.”

4

Articolul 11 alineatul (2) din acest cod prevede:

„În cadrul unei tranzacții între persoane române și persoane nerezidente afiliate, precum și între persoane române afiliate, autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricărui dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau al serviciilor furnizate în cadrul tranzacției. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește cea mai adecvată dintre următoarele metode: [...]”

5

Articolul 29 alineatul (3) din codul menționat are următorul cuprins:

„Profitul impozabil al sediului permanent se determină prin tratarea acestuia ca persoană separată și prin utilizarea regulilor prețurilor de transfer la stabilirea prețului de piață al unui transfer făcut între persoana juridică străină și sediul său permanent. Atunci când sediul permanent nu deține o

factur? pentru cheltuielile alocate lui de c?tre sediul s?u principal, celelalte documente justificative trebuie s? includ? dovezi privind suportarea efectiv? a costurilor ?i alocarea rezonabil? a acestor costuri c?tre sediul permanent utilizând regulile pre?urilor de transfer.”

Litigiul principal ?i întrebarea preliminar?

6

Impresa Pizzarotti este sucursala român? a SC Impresa Pizzarotti & C SPA Italia (denumit? în continuare „Pizzarotti Italia”), cu sediul în Italia.

7

Între 29 iulie 2016 ?i 11 septembrie 2017, organele de inspec?ie ale autorit??ii fiscale au efectuat verific?ri la Impresa Pizzarotti, în calitate sa de persoan? supus? la plata impozitului pe profit, în cursul c?rora s?a constatat c? aceast? sucursal? a încheiat, în calitate de împrumut?tor, dou? contracte de împrumut cu societatea sa mam?, Pizzarotti Italia: un contract din data de 6 februarie 2012, având ca obiect suma de 11400000 de euro, ?i un contract din data de 9 martie 2012, având ca obiect suma de 2300000 de euro.

8

Din decizia de trimitere reiese c? aceste sume fuseser? împrumutate pentru o perioad? ini?ial? de un an, care putea fi prelungit? prin act adi?ional, c? acele contracte de împrumut nu con?ineau nicio clauz? referitoare la perceperea de dobânzi de c?tre Impresa Pizzarotti ?i c?, de?i la data de 1 ianuarie 2013 suma r?mas? de rambursat era de 11250000 de euro, la data de 9 aprilie 2014 cele dou? împrumuturi fuseser? rambursate integral.

9

Astfel, ?inând seama de articolul 11 alineatul (2) din Codul fiscal, care prevede c? tranzac?iile efectuate între persoane române ?i persoane nerezidente afiliate sunt supuse normelor în materie de pre?uri de transfer, ?i de articolul 29 alineatul (3) din acest cod, potrivit c?ruia no?iunea de „persoane române” acoper? o sucursal? care este sediul permanent al unei persoane nerezidente, autoritatea fiscal? a estimat c? Impresa Pizzarotti, societate reclamant? în litigiul principal, trebuia s? fie considerat? drept o persoan? afiliat? societ??ii Pizzarotti Italia ?i c? rata dobânzii la respectivele împrumuturi ar fi trebuit s? fie stabilit? la pre?ul de pia??, în conformitate cu normele în materie de pre?uri de transfer, ca ?i cum ar fi fost realizate în condi?ii de concuren?? normale.

10

În consecin??, la 20 septembrie 2017, pe baza raportului de inspec?ie fiscal? din aceea?i zi, autoritatea fiscal? a emis o decizie de impunere prin care a stabilit în sarcina Impresa Pizzarotti un impozit suplimentar în cuantum de 297141,92 lei române?ti (RON) (aproximativ 72400 de euro) ?i o majorare a bazei de impozitare în valoare de 1857137 RON (aproximativ 452595 de euro).

11

Prin decizia din 23 noiembrie 2017, autoritatea fiscal? a respins ca nefondat? contesta?ia formulat? de Impresa Pizzarotti împotriva acestei decizii de impunere.

12

Prin urmare, aceasta din urm? a sesizat instan?a de trimitere, Tribunalul Cluj (România), cu o

cerere de anulare a deciziei din 23 noiembrie 2017, precum și a deciziei de impunere din 20 septembrie 2017.

13

În cadrul litigiului principal, Impresa Pizzarotti arată în esență că dispozițiile naționale invocate de autoritatea fiscală încalcă articolele 49 și 63 TFUE, în măsura în care acestea prevăd că transferurile de fonduri între o sucursală stabilită într-un stat membru și societatea sa mamă stabilită într-un alt stat membru reprezintă operațiuni susceptibile de a fi supuse normelor în materia prețurilor de transfer, în timp ce normele respective nu sunt aplicabile dacă sucursala și societatea sa mamă sunt stabilite în același stat membru.

14

În aceste condiții, Tribunalul Cluj a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Se opun articolul 49 și articolul 63 [TFUE] unor reglementări naționale ca [articolul 11 alineatul (2) și articolul 29 alineatul (3) din Codul fiscal], care prevăd posibilitatea de a se recalifica un transfer bancar de resurse bunești de la o sucursală rezidentă într-un stat membru către societatea mamă rezidentă într-un alt stat membru drept o operațiune generatoare de venituri, cu consecința obligativității aplicării regulilor prețurilor de transfer, în condițiile în care, dacă aceeași operațiune ar fi avut loc între o sucursală și o societate mamă, ambele rezidente în același stat membru, aceasta nu ar fi putut fi recalificată în aceeași manieră, iar regulile prețurilor de transfer nu s-ar fi aplicat?”

Cu privire la întrebarea preliminară

15

Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 49 și 63 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia un transfer de fonduri efectuat de o sucursală rezidentă în favoarea societății sale mamă stabilite într-un alt stat membru poate fi calificat drept „operațiune generatoare de venituri”, astfel încât aplicarea normelor în materie de prețuri de transfer devine obligatorie, în timp ce, dacă aceeași operațiune ar fi fost efectuată între o sucursală și o societate mamă stabilite ambele în același stat membru, nu ar fi fost calificată astfel, iar normele menționate nu s-ar fi aplicat.

16

În această privință, reiese din dosarul prezentat Curții că Codul fiscal prevede norme de rectificare a bazei de impozitare, referitoare la „prețurile de transfer”, destinate să evite ca societățile rezidente să furnizeze produse sau servicii unor societăți nerezidente la un preț subevaluat sau gratuit, reducând astfel venitul lor impozabil în România.

17

Întrucât instanța de trimitere se referă, în întrebarea adresată, atât la libertatea de stabilire, cât și la libera circulație a capitalurilor, consacrate la articolele 49 și, respectiv, 63 TFUE, trebuie amintit, cu titlu introductiv, că înființarea și deținerea totală de către o persoană fizică sau juridică stabilită într-un stat membru a unui sediu permanent, precum o sucursală, situat într-un alt stat membru intră în domeniul de aplicare material al articolului 49 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 mai 2008, Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, punctul 15, și Hotărârea din

15 septembrie 2011, Dickinger și Ömer, C-347/09, EU:C:2011:582, punctul 35).

18

În speșă, litigiul principal privește impactul reglementării naționale asupra tratamentului fiscal al unui transfer de fonduri între o sucursală stabilită în România și societatea sa mamă stabilită într-un alt stat membru.

19

Presupunând că regimul fiscal în discuție în litigiul principal ar avea efecte restrictive asupra liberei circulații a capitalurilor, astfel de efecte ar fi urmarea inevitabilă a unui eventual obstacol în calea libertății de stabilire și nu justifică o analiză a regimului fiscal respectiv în raport cu articolul 63 TFUE (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 mai 2008, Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, punctul 16 și jurisprudența citată).

20

În aceste condiții, reglementarea națională în discuție în litigiul principal trebuie examinată numai în raport cu dispozițiile referitoare la libertatea de stabilire din Tratatul FUE.

21

Astfel, trebuie amintit că libertatea de stabilire pe care articolul 49 TFUE o recunoaște resortisanților Uniunii Europene cuprinde, potrivit articolului 54 TFUE, în ceea ce privește societățile constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și având sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în cadrul Uniunii, dreptul de a-și desfășura activitatea într-un alt stat membru prin intermediul unei filiale, al unei sucursale sau al unei agenții (Hotărârea din 14 decembrie 2006, Denkvit Internationaal și Denkvit France, C-170/05, EU:C:2006:783, punctul 20, precum și Hotărârea din 21 decembrie 2016, Masco Denmark și Damixa, C-593/14, EU:C:2016:984, punctul 23 și jurisprudența citată).

22

Eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire vizează restricțiile privind înființarea de agenții, sucursale sau filiale de către resortisanții unui stat membru stabiliți pe teritoriul altui stat membru (Hotărârea din 14 decembrie 2006, Denkvit Internationaal și Denkvit France, C-170/05, EU:C:2006:783, punctul 21).

23

În ceea ce privește societățile, trebuie arătat de asemenea că sediul acestora, în sensul articolului 54 TFUE, servește, la fel ca cetățenia în cazul persoanelor fizice, la stabilirea legăturii acestora cu ordinea juridică a unui stat membru. A admite că statul membru în care este stabilită sucursala rezidentă poate să aplice în mod liber un tratament diferit sucursalei respective pentru simplul fapt că sediul societății sale mamă este situat într-un alt stat membru ar goli articolul 49 TFUE de conținut. Libertatea de stabilire urmărește astfel să garanteze beneficiul tratamentului național în statul membru gazd al sucursalei prin interzicerea oricărei discriminări, chiar minime, întemeiate pe locul în care se află sediul societăților (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2006, Denkvit Internationaal și Denkvit France, C-170/05, EU:C:2006:783, punctul 22, precum și jurisprudența citată).

24

În acest cadru, trebuie amintit de asemenea c?, astfel cum Curtea a statuat deja, constituie o restric?ie privind libertatea de stabilire o reglementare na?ional? potrivit c?reia avantajele neobi?nuite sau gratuite acordate de o societate rezident? unei societ??i care se afl? în raport de interdependen?? cu aceasta se adaug? la profitul propriu al primei societ??i numai dac? societatea beneficiar? este stabilit? într?un alt stat membru (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 21 ianuarie 2010, SGI, C?311/08, EU:C:2010:26, punctele 42-45).

25

În spe??, astfel cum a ar?tat instan?a de trimitere, Codul fiscal nu trateaz? sucursalele ca persoane distincte decât atunci când acestea sunt un sediu permanent al unei persoane juridice nerezidente, astfel încât veniturile unei sucursale nu sunt rectificate, în conformitate cu normele privind pre?urile de transfer, decât dac? societatea?mam? este stabilit? într?un alt stat membru. Dac?, în schimb, sucursala ?i societatea?mam? sunt stabilite în România, nu se efectueaz? nicio rectificare a veniturilor.

26

Rezult? din aceasta c? o sucursal? a unei societ??i nerezidente, precum Impresa Pizzarotti, beneficiaz? de un tratament mai pu?in favorabil decât cel de care ar beneficia sucursala unei societ??i rezidente care realizeaz? tranzac?ii similare cu societatea sa mam?.

27

În aceste condi?ii, trebuie s? se constate c? o asemenea diferen?? de tratament fiscal al sucursalelor, în func?ie de locul în care au sediul societ??ile lor mam? cu care au fost încheiate tranzac?ii caracterizate prin condi?ii care ar fi neobi?nuite între ter?i, poate constitui o restric?ie privind libertatea de stabilire, în sensul articolului 49 TFUE. Astfel, societatea?mam? ar putea fi determinat? s? renun?e la achizi?ionarea, la înfiin?area sau la men?inerea unei filiale în alt stat membru decât statul membru în care are re?edin?a, ca urmare a sarcinii fiscale aferente, într?o situa?ie transfrontalier?, acord?rii unor condi?ii care ar fi neobi?nuite între ter?i (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 31 mai 2018, Hornbach?Baumarkt, C?382/16, EU:C:2018:366, punctul 35).

28

În temeiul unei jurispruden?e constante a Cur?ii, o m?sur? fiscal? care poate împiedica libertatea de stabilire consacrat? la articolul 49 TFUE nu poate fi admis? decât dac? prive?te situa?ii care nu sunt comparabile în mod obiectiv sau dac? poate fi justificat? de motive imperative de interes general recunoscute de dreptul Uniunii. În plus, în acest caz, trebuie ca aceasta s? fie de natur? s? asigure realizarea obiectivului în cauz? ?i s? nu dep??easc? ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv (Hot?rârea din 31 mai 2018, Hornbach?Baumarkt, C?382/16, EU:C:2018:366, punctul 36).

29

Din dosarul prezentat Cur?ii reiese c? normele în materie de pre?uri de transfer prev?zute de Codul fiscal au ca obiect s? evite ca baza de impozitare în statul de re?edin?? al sediului permanent al unei societ??i nerezidente s? fie diminuat? ca urmare a opera?iunilor efectuate de acest sediu permanent cu societatea sa mam?, care nu ar fi conforme cu condi?iile de pia??.

30

În această privință, Curtea a statuat că necesitatea de a garanta o repartizare echilibrată a competenței de impozitare între statele membre poate fi de natură să justifice o diferență de tratament atunci când regimul examinat urmărește prevenirea unor comportamente de natură să compromită dreptul unui stat membru de a-și exercita competența fiscală în legătură cu activitățile realizate pe teritoriul său (Hotărârea din 31 mai 2018, Hornbach/Baumarkt, C-382/16, EU:C:2018:366, punctul 43).

31

În speță, toate părțile care au prezentat observații Curții, cu excepția Impresa Pizzarotti, consideră că restricția privind libertatea de stabilire instituită de legislația română în discuție în litigiul principal este justificată de necesitatea de a garanta o repartizare echilibrată a competenței de impozitare între statele membre, ceea ce constituie, astfel cum reiese din cuprinsul punctului precedent, un motiv imperativ de interes general.

32

Or, trebuie să se constate că a permite sucursalelor societăților nerezidente să transfere profitul lor sub forma unor avantaje neobișnuite sau gratuite către societățile lor mamă ar risca să compromită repartizarea echilibrată a competenței de impozitare între statele membre. Aceasta ar putea să compromită chiar sistemul repartizării competenței de impozitare între statele membre, deoarece statul membru al sucursalei care acordă avantaje neobișnuite sau gratuite ar fi obligat să renunțe la dreptul său de a impozita, în calitate de stat de reședință al acestui sediu permanent, veniturile acesteia în favoarea, eventual, a statului membru în care își are sediul societatea mamă beneficiară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2010, SGI, C-311/08, EU:C:2010:26, punctul 63).

33

Întrucât prevede impozitarea sediului permanent pe baza cuantumului presupus al remunerației pentru avantajul acordat fără contraprestație societății mamă, pentru a se lua în considerare cuantumul pe care acest sediu permanent ar fi trebuit să îl declare cu titlu de profit al său dacă tranzacția ar fi fost încheiată în conformitate cu condițiile pieței, reglementarea în discuție în litigiul principal permite, așadar, României să își exercite competența fiscală în legătură cu activitățile realizate pe teritoriul său.

34

Prin urmare, este necesar să se considere că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal, care urmărește să împiedice ca profitul generat în statul membru în cauză să fie transferat – fără a fi impozitat – în afara jurisdicției fiscale a acestuia din urmă prin intermediul unor tranzacții care nu ar fi conforme cu condițiile pieței, este de natură să garanteze menținerea repartizării competenței fiscale între statele membre.

35

În aceste condiții, în al treilea rând, trebuie să se verifice dacă o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului urmărit.

36

În această privință, trebuie arătat că o legislație națională care se bazează pe analiza unor

elemente obiective și verificabile pentru a stabili dacă o operațiune prezintă caracterul unui aranjament artificial realizat în scopuri fiscale trebuie să se considere că nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele privind necesitatea de a garanta repartizarea echilibrată a competenței de impozitare între statele membre și necesitatea de a preveni evaziunea fiscală atunci când, în primul rând, în fiecare caz în care există buniia că o operațiune depășește ceea ce ar fi convenit societățile vizate în condiții de concurență deplină, contribuabilul are posibilitatea, fără a fi supus unor constrângeri administrative excesive, de a prezenta elemente referitoare la eventualele rațiuni comerciale pentru care a fost încheiată această tranzacție. În al doilea rând, atunci când verificarea unor astfel de elemente conduce la concluzia că tranzacția în discuție depășește ceea ce ar fi convenit societățile vizate în condiții de concurență deplină, măsura fiscală corectoare trebuie să se limiteze la partea care depășește ceea ce s-ar fi convenit în lipsa unei situații de interdependență între acestea (Hotărârea din 21 ianuarie 2010, SGI, C-311/08, EU:C:2010:26, punctele 71 și 72).

37

În speță, din dosarul prezentat Curții pare să rezulte că, în conformitate cu dispozițiile naționale aplicabile litigiului principal, ajustarea venitului impus de articolul 29 alineatul (3) din Codul fiscal privește numai diferența dintre prețul de piață al tranzacției în cauză, care ar fi prevalat în condiții de concurență deplină, și cel aplicat în mod concret de părți. De asemenea, contribuabilul ar avea întotdeauna posibilitatea de a dovedi că existau motive obiective ca tranzacția să fie încheiată la un preț care nu reflectă prețul de piață.

38

Astfel, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, rezultă că reglementarea română în discuție în litigiul principal nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului legitim care stă la baza acesteia.

39

Având în vedere ansamblul considerațiilor care preced, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată de articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, unei reglementări a unui stat membru în temeiul creia un transfer de fonduri efectuat de o sucursală rezidentă în favoarea societății sale mamă stabilite într-un alt stat membru poate fi recalificat drept „operațiune generatoare de venituri”, astfel încât aplicarea normelor în materie de prețuri de transfer devine obligatorie, în timp ce, dacă aceeași operațiune ar fi fost efectuată între o sucursală și o societate mamă stabilite ambele în același stat membru, aceasta nu ar fi fost calificată astfel, iar normele menționate nu s-ar fi aplicat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40

Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia un transfer de fonduri efectuat de o sucursală rezidentă în favoarea societății sale mamă stabilite într-un alt stat membru poate fi recalificat drept „operațiune generatoare de venituri”, astfel încât aplicarea normelor în materie de prețuri de transfer devine obligatorie, în timp ce, dacă aceeași operațiune ar fi fost efectuată între o sucursală și o societate mamă stabilite ambele în același stat membru, aceasta nu ar fi fost calificată astfel, iar normele menționate nu s-ar fi aplicat.

Bay Larsen

Safjan

Jääskinen

Pronunțat astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 octombrie 2020.

Grefier

A. Calot Escobar

Președintele Camerei a șasea

L. Bay Larsen

(*1) Limba de procedură: româna.